

[Socialministeren.]

gaa ud over andre nødvendige Udgifter, og fremfor alt vil det komme til at gaa ud over den frivillige Sygeforsikring, som jeg vil styrke, ikke ødelægge. Jeg maa derfor endnu en Gang henvise Tilhængere af en Socialforsikring her i Landet til at vise saa megen Pietet for den historisk tilblevne danske Socialforsikring og saa megen politisk Klogskab, at de gør deres Krav om Skattelettelse, som jo er Drivkraften i det hele, i den Udstrækning, de finder det nødvendigt, gældende — ikke i Form af en ekstra Tvangsskat, men paa Grundlag af det System, der her foreligger gennem mit Forslag om en Folkeforsikring. Og saa skal jeg gaa over til at imødegaa Kritikken af dette Forslag.

Straks da Forslaget kom frem, i hvert Fald inden det kunde være studeret nøjere, var der emsige konservative Organer af mindre Betydning, der var travlt beskæftigede med at forkynde Befolkningen, at Betegnelsen Folkeforsikring var falsk Varebetegnelse, og selv om de ærede Ordførere ikke har vovet sig saa langt ud, har der dog her i Salen lydt Toner, som om et Forslag til Tvangsopsparring af Livrente skulde være den egentlige Folkeforsikring, medens dette samlede Komplex af Forsikringer mod Tab af Erhvervssevne ikke skulde fortjene Navn af Folkeforsikring, skønt mit Forslag netop tager Sigte paa at omfatte hele den Del af Befolkningen, i hvis Forsikring det offentlige overhovedet har Interesse, og derfor nærmest er det Forslag, der fortjener Navn af Folkeforsikring — saa kan man jo kalde de andre for Forslag til Lov om Tvangsforsikring eller lignende. Man har fra disse Sider i Virkeligheden intet Begreb om, hvad der indenfor Nationaløkonomien og Socialpolitikken forstås ved Socialforsikring, og jeg skal da søge kort at klare Begrebsforvirringen hos disse falske Varebetegnere ved at meddele forskellige Definitioner fra Folk, der virkelig har studeret disse Problemer.

Dr. Zeuthen — jeg har glemt at udbede mig den højtærede Formands Tilsladelse til at citere, der vil komme nogle Citater endnu —, Dr. Zeuthen siger:

„Det vil efter almindelig Sprogbrug være berettiget at kalde en Lov, som giver en samlet Ordning vedrørende Syge- og Invalideforsikring samt Aldersrente, for Folkeforsikring, naar Aldersrenten normalt er betinget af egentlig Forsikring.“

Ikke betalt ved Forsikring, men betinget ved egentlig Forsikring. Og Professor Wester-

gaard skriver i 1926 under Overskriften „Spørgsmaalet om Aldersrente“ i „Nationaløkonomisk Tidsskrift“ i 1926 saaledes:

„Naar det da anses for givet, at man ikke vil lade de paagældende selv bære hele Byrden ved Forsørgelsesvæsenet, men kun vil lægge en Del deraf paa de forsikredes Skuldre, saa vilde det være det mest formaalstjenlige, om man delte Opgaven saaledes, at alle de kortere Forsikringsformer blev baaret af de forsikrede selv, alle Forsikringer paa langt Sigt af Samfundet som Helhed. Man kunde paa en vis Maade betragte Samfundet som en eneste stor Forsikringsanstalt.“

En af de største svenske Autoriteter, Theophil Andersson, skriver i „Social Handbok“ for 1925 — hvis jeg da kan oversætte Svensk rigtigt — saaledes:

„Men man kan ogsaa gaa ud fra det sociale som det væsentligste og til Socialforsikring henregne alle den Slags Foranstaltninger, der vedtages af eller støttes af det offentlige, uanset om de i og for sig har Karakter af Forsikring eller ej. Af disse Bestemmelser er den sidste den gængse og den mest naturlige. Det afgørende i Spørgsmaalet om Socialforsikring er nemlig Formaålet. Metoden er derimod af temmelig underordnet Betydning. Forsikring i strengt videnskabelig Forstand er Socialforsikring endogsaa sjælden.“

Saa skal jeg forskaane Dem for Citater fra „Fremtidens Forsørgelsesvæsen“ om det samme Emne, skønt jeg naturligvis ogsaa har sat mig ind i dette Problem, før jeg skrev om det.

Jeg maa derfor anmode de forskellige Privatister i Socialforsikringsteori om at sætte sig lidt mere ind i Begreberne, før de optræder som Ekspertter og betegner andre som Vareforfalskere, thi dette Forslag opfylder fuldt ud Kravene baade til en Socialforsikring og til en Folkeforsikring. Ja, hvis man vilde, kunde man med større Ret hævde, at det konservative Forslag om Tvangsforsikring netop er en Særskat og ikke et Socialforsikringsforslag, for det mangler netop de for en Socialforsikring karakteristiske Elementer.

Den ærede Ordfører Hr. C. O. Pedersen kan hverken faa Øje paa Forenklingen eller paa Udvidelsen af Forsikringen gennem mit Forslag. Det er virkelig beklageligt, og navnlig beklageligt for en Ordfører, der skal behandle Forslaget paa et stort Partis Vegne. Ved Sammenarbejdningen af de tre forskellige Love, en Sammenarbejdning, der ikke blot er en ydre Sammendragning,